

VÁRFALVY EMŐKE
ÉLJEN,
A SAJÁT
DZSUNGEL!

MÓRA

VÁRFALVY EMŐKE
ÉLJEN,
A SAJÁT
DZSUNGEL!

Tuzs Edit
illusztrációival

MÓRA

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

1. fejezet

A MEDVE NEM JÁTÉK

Ábel már felöltözött. Felvette a fehér inget, a fekete hosszúnadrágot, és azon gondolkodott, hányszor lesz erre szükség az új iskolájában. Nem szerette a kiöltözősdit. Biztató volt viszont, hogy itt nem kell majd egész nap ebben a göncben senyvednie. Anyukája azt mondta, hogy vigyen magával játszós ruhát, mert évnnyitó után át lehet öltözni. Az oldalzsebes rövidnadrágja mellett a kedvenc pólóját készítette elő, amit a Medve-tavi nyaraláson kapott a szüleitől. Akkor még nem tudta, miért pont ezt választotta, de azóta rájött,

hogy jólesik rajta látni a hegyet és a fenyőket. Mintha mindenhova magával vihetné a régi otthonát.

Még volt egy kis ideje, mielőtt indulnia kellett az évnyitóra. Hanyatt dobta magát a bevetett ágyán, és csak bámult ki az ablakon. A szemben lévő négyemeletes házat nézte. A fala zöld. Pont olyan zöld, mint az almafájuk lombja volt a kertjükben.

Lángra, a mókusra gondolt. Vajon ma is ott ugrál az ágak között, hogy végül bekukucskáljon a madáretetőbe, újabb meglepetést keresve? Biztosan. És csalódott. Nem érti, hova tűnt az a sötétbarna hajú fiú a soksebes nadrágjában, aki mindig hozott valami finomságot. Fenyőgyanta-illatú tobozt, szépen meghízott makkot. Meg azt a fura, tojás alakú mogyorót, ami csak az iskolából hazavezető út melletti bokron terem. Láng látha-

tóan annak örült a legjobban. Mikor a kis mancsaiba fogta, olyan volt, mintha magához ölelné. Nem csoda. Olyan mogyoró nincs az erdőben. Persze van ezer más dolog.

Például Ursu, a medve, aki egyre többször jött ki az erdőből, hogy a városban randalírozzon. Sokan legalábbis úgy gondolták, ő az oka a sok kipakolt és felborogatott kukának, veszett módon csaholó kutyának és annak is, hogy néhány libának meg kacsának lába kelt éjszaka. Persze voltak olyanok is, akik szerint mindezt csak ráfogták a lesoványodott, itt-ott megkopott bundájú öreg medvére, aki igazából a légynek sem tudna ártani.

Ábel nem tudta, kinek higgyen. Nemcsak a városukban látott medvéket, hanem gyakran utazás közben is az utak mentén. Egyik sem tűnt kimondottan barátságos plüssmackónak, bár életveszélyesnek sem. Sokszor gon-

dolt arra, hogy talán azért nem tudják az emberek, milyen veszélyes egy medve, mert sok mesekönyvben írják, hogy kedves és bölcs állat, aki mézet meg málnát eszik. Nagypapa szerint a medve nem játék. Főleg, ha éhes. És manapság egyre több az éhes medve, aki bármit hajlandó megenni a túrahátizsáktól kezdve a benne lévő fásirtos szendvicsig. De milyen esti mese az, amiben a medve túrázókat eszik, vagy kukázik, mert éhes? Nehéz lenne utána szépeket álmodni.

Akkor inkább szólhatna az a mese Szervuszról, a gímszarvasról, akit Ábel apukája szabadított ki egy vadcsapdából, nem törődve azzal, hogy ez a békés, de hatalmas állat súlyos sebesülést okozhatna neki az agancsaival vagy a patáival. A bajba jutott szarvas azonban érezhette, hogy segíteni akarnak neki, ezért szép nyugodtan kivárta a szaba-

dulást, és még utána sem szaladt el, inkább jól megnézte magának a családot. Egy kisfiú, egy nő, egy férfi és egy bozontos kutya.

- Szervusz, menj már! - noszogatták az akkor még óvodás Ábel szülei a szarvast. A fiú sokáig emlegette ezután Szervuszként az állatot, és azt mesélte a csoporttársainak, hogy ő egy valódi csodaszarvast látott, aki nem-hogy az emberektől, de még Ambrustól, az akár medvékkel is harcba szálló komondortól sem ijedt meg.

Az öreg kutya, aki a nagymamáéknál sok-sok éven át őrizte a birkákat, nem sokkal azelőtt költözött az almafás kertbe, hogy az első unoka megszületett. Ezután Ábikára figyelt, hogy jól aludjon nyaranta kint, az almafa árnyékában. Még a legyeket is elkergette öblös vakkantásaival. Mikor pedig a kis ember totyogni kezdett, Ambrus türelmesen tűrte,

hogy a loncsos szőrrebe kapaszkodva tegye meg az első önálló lépéseit. A hatalmas természetű fehér kutya örömmel kísérte kicsi gazdáját óvodába, iskolába. Bárkitől megvédte volna, legyen az rosszindulatú ember vagy éhes medve. De sajnos ő is ott maradt az almáival és a kerttel. És borzasztóan hiányzott Ábelnek.

- Ábika, nem lenne jó neki ilyen tömbházban lakni, te is tudod! Unatkozna. Talán bele is pusztulna. Nagymamáék vigyáznak rá, s nyáron, ha majd hazamegyünk látogatóba, ott fog téged várni, aztán annyi játszóteret, amennyit szeretnél - magyarázta az anyukája, amikor kiderült, hogy költözni fognak.

Ábel nem sírt. Tízévesen, egy ötéves lány bátyjaként ez már túl babás lenne. Pláne, hogy óvoda óta három barátja is elköltözött. Köztük a legjobb, Bazsi is, akivel már a járó-

kában együtt játszottak. Mikor két éve elmentek, akkor sírt utoljára. Hónapokig reménykedett, hogy reggel bemegy az iskolába, és Bazsi ott ül majd a padban.

– Szevasz, Ábi, csak álmodtad az egészet! – mondja Ábel gondolataiban a fiú, és aztán délután majd együtt mennek haza, hiszen az iskola alig három sarokra van, Bazsi pedig ott lakik a szomszédban. De nem jöttek vissza. És most ők is elköltöztek ide, ahol nemhogy mókusok és szarvasok, de még rendes fák sincsenek.

Amikor először sétáltak körbe a lakótelepen, Ábel abban reménykedett, hogy talál-
nak egy fát, amire az apukájával csinálhatnak egy, az otthonihoz hasonló madáretetőt. Ha mókus nem is, néhány fekete rigó vagy szén-
cinege biztosan meglátogatná. Igazából vere-

bekkel is beírta volna, de azoknak sem volt még csak nyoma sem.

- Galambok vagy gerlék minden ilyen tömbházas helyen vannak. Biztos túl meleg van nekik ebben a kánikulában, s elbújtak – nyugtatta az anyukája Ábelt és a hűgát, aki a madarakat szerette a legjobban az állatok közül.

- Majd szórjunk nekik tengerit! Ugye szórunk? – kapaszkodott a kislány az anyukája kezébe, aki megígérte, hogy ha előkerülnek a galambok, keresnek egy boltot, ahol lehet madáreleséget kapni.

A séta során nemcsak a fák hiányát és a sivatagi forróságúra hevült homokos játszótérrel fedezték fel, hanem megnézték azt is, hogy merre van az új óvoda és iskola. A két épület, akár a régi otthonuknál, itt is egy-

más mellett állt. Ábel akkor még nem tudta, hogy nem ez lesz az egyetlen hasonlóság. Ahogy azt sem láthatta előre, milyen izgalmas kihívás vár rá az új iskolában már az év legelején.